

SV16

Franz Schubert
FRANZ SCHUBERT
1797 - 1828

04 JULIANE BANSE, soprano | ADRIAN ERÖD, baríton
WOLFRAM RIEGER, piano
DISSABTE 20 D'AGOST, 21.30 H

**SCHUBERTÍADA
VILABERTRAN
2016**

CONFERÈNCIA | 20 h
Hugo Wolf i
les coses petites
Sílvia Pujalte

Lieder de Robert Schumann

Schön Blümelein, op. 43/3
Das Glück, op. 79/16
Schöne Wiege meiner Leiden, op. 24/5
Meine Rose, op. 90/2
Die Schwalben, op. 79/21
Frühlingslied, op. 79/19
Widmung, op. 25/1
Zwielicht, op. 39/10
Wenn ich ein Vöglein wäre, op. 43/1
Herbstlied, op. 43/2

Lieder de Felix Mendelssohn

Ich wollt' meine Lieb, op. 63/1
Abschiedslied, op. 63/2
Gruss, op. 63/3
Reiselied, op. 34/6
Hexenlied, op. 8/8
Herbstlied, op. 63/4
Volkslied, op. 63/5
Maiglöckchen, op. 63/6

Italianisches Liederbuch (selecció), d'Hugo Wolf

n. 22 Ein Ständchen Euch zu bringen kam ich her
n. 20 Mein Liebster singt am Haus
n. 23 Was für ein Lied soll dir gesungen werden
n. 11 Wie lange schon war immer mein Verlangen
n. 18 Heb' auf dein blondes Haupt
n. 10 Du denkst, mit einem Fädchen
n. 14 Geselle, woll'n wir uns
n. 45 Verschling der Abgrund
n. 44 O wüsstest du, wieviel ich deinetwegen
n. 43 Schweig' einmal still
n. 7 Der Mond hat eine schwere Klag
n. 12 Nein, junger Herr
n. 30 Lass sie nur gehen
n. 46 Ich hab' in Penna
n. 33 Sterb' ich, so hüllt in Blumen
n. 8 Nun lass uns Frieden schliessen
n. 17 Und willst du deinen Liebsten sterben sehen
n. 36 Wenn du, mein Liebster, steigst zum Himmel

JOVENTUTS
MUSICALS
DES PAYSAN

L'amor més lleuger

«Dijous al vespre hauria d'estar marcat amb vermell al calendari: "Primera soirée de Madame Schumann". La Clara estava molt elegant amb la seva còfia. Vint convidats, entre ells un príncep. La Clara va tocar el trio que he comentat abans; Elisen va cantar alguns dels meus *lieder* i alguns de Mendelssohn, cap d'ells, però, gaire bé. [...] Ens hi vam estar fins a la mitjanit.»

En aquestes línies, escrites al diari del matrimoni, Robert Schumann feia referència a la primera recepció ofertada per Clara, tot just un mes després de les seves noces. Quants cops es devien cantar *lieder* de Schumann i Mendelssohn, bons amics, a les vetllades que celebraven a casa de l'un o l'altre, com s'interpretaran aquesta nit a Vilabertran?

R. Schumann (1810 - 1856)

Uns dies abans d'aquella reunió, Schumann havia escrit els seus **Tres lieder per a dues veus, op. 43**, una de les escasses composicions per a més d'una veu d'aquell any 1840. Són tres cançons concebudes probablement per a interpretacions domèstiques, lleugeres i relativament assequibles per a intèrprets aficionats; l'excepció és l'acompanyament de *Schön Blümelein*, que Robert devia escriure pensant en la seva dona Clara, a qui no hi havia partitura que se li resistís. Com que Schumann no esmenta que cap veu s'unís a la de la futura cantant Elisen List, íntima amiga de Clara, no sembla que durant aquella

vetllada s'interpretés cap dels duos que escoltarem nosaltres avui, però potser, només potser, es va sentir algun dels tres *lieder* compostos el 1840 que tenim al programa, tres perles que ens portaran la ironia de Heinrich Heine, amb *Schöne Wiege meiner Leiden*, del *Liederkreis, op. 24*; el romanticisme pur de Joseph von Eichendorff, amb *Zweilicht*, del *Liederkreis, op. 39*, i la tendresa de Friedrich Rückert amb *Widmung*, el *lieder* que obre els *Myrten, op. 25*.

Per situar la resta de cançons d'aquest primer bloc hem d'avançar fins a la primavera del 1849 (un any i mig després de la mort de Mendelssohn). El 1840, el *Liederjahr* durant el qual Robert havia compost els seus cicles més celebrats, quedava molt lluny; des de llavors només havia escrit unes deu cançons. Els esdeveniments que van acabar amb l'esclat de la revolució a Dresden, ciutat on ara vivia, i les pèrdues recents en el seu cercle més íntim havien trasbalsat profundament Schumann, que s'havia refugiat de nou en la poesia i el *lied*. Curiosament, entre les nombroses composicions de 1849 hi ha força *lieder* per a més d'una veu, entre ells els nou duets del *Liederalbum für die Jugend, op. 79*, dels quals n'escoltarem tres d'encantadors: *Das Glück, Frühlingslied* i *Die Schwalben*. Només ens queda per esmentar d'aquest primer bloc de cançons una obra mestra, la bellíssima *Meine Rose*, inclosa a *Sechs Lieder von Nikolaus Lenau und Requiem, op. 90*, un cicle compost a finals de 1850.

L'esperit juganer dels duos de Schumann encaixa perfectament amb els *lieder* de Felix Mendelssohn que, alumne de composició de Carl Friedrich Zelter i oient atent de Goethe, havia conegut de primera mà el *lied* tal i com s'havia concebut a finals del segle XVIII: una imitació culta de la cançó popular, assequible als intèrprets dilectants, on la música reforça les paraules sense interferir en el protagonisme del poema. Mendelssohn és un brillant representant d'aquesta forma d'entendre el gènere, lluny de la que intuïtivament havia desenvolupat

F. Mendelssohn (1809 - 1847)

Schubert, i els *lieder* que escoltarem avui en són una bona mostra. Els ***Sechs Lieder, op. 63***, compostos entre 1836 i 1844, són una col·lecció de duos (on retrobarem Heine i Eichendorff), deliciosos, elegants i feliços (fins i tot la seva tristesa és dolça!) com només pot ser-ho la música de Mendelssohn. Completen aquest grup dos enèrgics *lieder* que podríem situar imaginàriament en aquella vetllada del 1840: ***Reiseliel***, compost el 1831, i l'imprescindible ***Hexenlied***, una sensacional recreació de la nit de Walpurgis, compost el 1826, quan el jove Felix només tenia quinze anys.

H. Wolf (1860 - 1903)

A la segona part del recital continuem amb l'aire lleuger i fresc que ens ha acompanyat fins ara, aquest cop amb una selecció de l'*Italianisches Liederbuch* d'Hugo Wolf, un recull de quaranta-sis cançons compostes a partir de les traduccions de poemes populars toscans i venecians que Paul Heyse havia publicat el 1860. El Cançoner italià està compost en tres moments diferents: set de les cançons van ser compostes a finals de 1890; quinze, un any més tard, i vint-i-quatre, a la primavera del 1896. El lapse entre períodes, sobretot entre el segon i el tercer, s'explica per les greus dificultats per compondre que va patir Wolf durant aquells anys. Després d'enllestir el Cançoner només va escriure mitja dotzena més de *lieder* abans que la seva malaltia mental l'incapacités definitivament.

Totes les cançons de l'*Italianisches Liederbuch* són de temàtica amorosa. Amor, sí, però sovint en clau d'humor, bé sigui pels poemes, bé sigui per l'enfocament musical del compositor. Escoltarem, per exemple, tres no-serenates, si se'n pot dir així: a ***Ein Ständchen euch zu bringen***, l'enamorat canta la serenata al pare de l'estimada perquè la hi transmeti; a ***Mein Liebster singt am Haus***, la noia es lamenta amargament perquè, ben custodiada per la seva mare, no pot sortir al balcó a escoltar una serenata que només escoltarem al piano. Finalment, a ***Schweig' einmal still***, la jove escridassa l'aspirant pocatraça que no la deixa dormir.

No hi falten al recull noies que, hereves de la Zerlina o la Barbarina mozartianes, juguen amb els seus admiradors. A ***Du denkst, mit einem Fädchen***, Wolf imita burlanerament una escena d'òpera italiana; a ***O wüsstest du, wieviel ich deinetwegen***, l'amant ha de dormir al carrer després d'una discussió, potser després de la irada esbroncada de ***Verschling der Abgrund*** o la justificada protesta de ***Nein, junger Herr***. O potser al jove li sap greu la indiferència de la noia de ***Lass sie nur gehen***, que podria ser la mateixa que canta ***Ich hab' in Penna*** (la versió femenina de Don Giovanni, si hem de creure el seu catàleg). El capítol humorístic es tanca amb ***Geselle, woll'n wir uns***, amb uns falsos monjos dignes del Decameró, i amb ***Wie lange schon war immer mein Verlangen***, que també podria anomenar-se "Vés amb compte amb el que desitges, que ho podries aconseguir"; fixeu-vos sinó en com toca el violí el jove amant...

Wolf també es posa seriós, i quan Wolf es posa seriós parlant d'amor cal parar-hi molta atenció perquè de ben segur que ens regalarà algunes joies. En la selecció d'avui sentirem ***Nun lass uns Frieden schliessen***, que demana tan bé una reconciliació que és difícil negar-s'hi, o ***Wenn du, mein Liebster, steigst zum Himmel***, potser massa grandiloqüent, però, què en podem esperar, si ens parlen des del més enllà? Tampoc no hi faltaran algunes íntimes, precioses expressions d'amor, com ***Heb' auf dein blondes Haupt, Der Mond hat eine schwere Klag. Und willst du deinen Liebsten sterben sehen*** o ***Sterb' ich, so hüllt in Blumen***. I deixo per al final una exquisida miniatura, ***Was für ein Lied soll dir gesungen werden***.

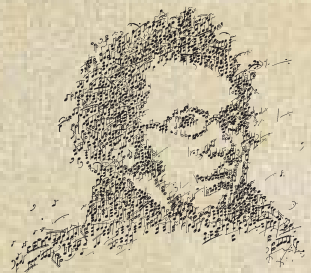
SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 17 al 25 de juny **2017**
del 25 d'agost al 3 de setembre

HOHENEMS

del 4 al 7 de maig/ del 13 al 16 de juliol **2017**
del 5 al 8 d'octubre

Recitals de lied

Piotr Beczala, Ian Bostridge, Pavol Breslik, Sarah Connolly, Christian Gerhaher, Matthias Goerne, Thomas Hampson, Anja Harteros, Christiane Karg, Julia Kleiter, Elisabeth Kulman, René Pape, Christoph Prégardien, Marlis Petersen, Anna Lucia Richter, André Schuen, Krassimira Stoyanova, Violeta Urmana, Michael Volle

Concert d'àries

Valer Sabadus und Nuovo Aspetto

Concerts de cambra

Armida Quartett, Belcea Quartet, Cuarteto Casals, Doric String Quartet, Emerson String Quartet, Mandelring Quartett, Minetti Quartett, Modigliani Quartett, Pavel Haas Quartett, Quatuor Ebène, Schumann Quartett, Takács Quartet, Gérard Caussé, Roberto Di Ronza, Shani Diluka, Valentin Erben, Julia Fischer, Sol Gabetta, Gergana Gergova, Nelson Goerner, Clemens Hagen, Veronika Hagen, Marc-André Hamelin, Marie-Elisabeth Hecker, Martin Helmchen, Sharon Kam, Gabriel Le Magadure, Elisabeth Leonskaja, Aleksandar Madžar, Sabine Meyer, Nils Mönkemeyer, Daniel Müller-Schott, Alejandro Núñez, Andreas Ottensamer, Marco Postinghel, Jean-Guihen Queyras, Herbert Schuch, Baiba Skride, Alois Posch, István Várdai, Ciro Vigilante, Carolin Widmann, Akiko Yamamoto, William Youn

Recitals de piano

Khatia Buniatishvili, Till Fellner, David Fray, Marc-André Hamelin, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Cédric Pescia, Aaron Pilsan, Christian Zacharias

Recital de poesia i música

Hans Sigl und Helmut Deutsch

Classes magistrals

Sir Andrés Schiff, Thomas Quasthoff und Justus Zeyen

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P.O.Box 100, A-6845 Hohenems / Austria

Tel +43/(0)5576/72091, Fax +43/(0)5576/75450, info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

ROBERT SCHUMANN (1810 - 1856)

Robert Reinick
Schön Blümlein

Ich bin hinausgegangen
Des Morgens in der Früh',
Die Blümlein thäten prangen,
So schön sah ich sie nie.

Wagt' eins davon zu pflücken,
Weil mir's so wohl gefiel.
Doch als ich mich wollt' bücken,
Sah ich ein lieblich Spiel.

Die Schmetterling' und Bienen,
Die Käfer hell und blank,
Die mußten all' ihm dienen
Bei fröhlichem Morgensang.

Und scherzten viel und küssten
Das Blümlein auf den roten Mund,
Und trieben's nach Gelüsten
Wohl eine ganze Stund'.

Und wie sie so erzeigt
Ihr Spiel die Kreuz und Quer,
Hat's Blümlein sich geneigt
Mit Freuden hin und her.

Da hab' ich's nicht gebrochen,
Es wär' ja morgen todt,
Und habe nur gesprochen:
Ade, du Blümelein roth!

Und Schmetterling' und Bienen,
Die Käfer hell und blank,
Die sangen mit frohen Mienen
Mir einen schönen Dank.

(Lied a dues veus, amb piano, Op. 43/3, Leipzig, octubre 1840)

Christian Friedrich Hebbel
Das Glück

Vöglein vom Zweig
Gaukelt hernieder;
Lustig sogleich
Schwingt es sich wieder.

Jetzt dir so nah,
Jetzt sich versteckend,
Abermals da,
Scherzend und neckend.

Bella floreta

He sortit a fora
de matinada,
les floretes lluiïen, belles
com mai les havia vist.

He volgut collir-ne una
que m'agradava molt,
però mentre m'abaixava
he vist un joc encisador.

Les papallones, les abelles,
i les marietes, clares i brillants,
totes l'afalagaven
amb alegres cançons matinals.

I plaguejaven molt i besaven
la floreta en la seva boca vermella,
i s'han mogut com han volgut
durant tota una hora feliç.

I mentre feien els seus jocs
de tota mena.
la floreta es tombava alegre
cap a tots els costats.

I no l'he agafada,
demà ja estaria morta.
i m'he limitat a dir-li:
"Adéu-siau, floreta vermella!"

I les papallones i abelles,
i les marietes, clares i brillants,
m'han dedicat molt contentes
un bell cant d'agraïment.

La felicitat

L'ocellet de la branca
es llença cap avall;
i torna, alegre,
a volar immediatament.

Ara tan a prop teu,
ara amagat,
i un altre cop allà,
jugant i plaguejant.

TEXTOS

Tastest du zu,
Bist du betrogen,
Spottend im Nu
Ist es entflohen.

Still! bis zur Hand
Wird's dir noch hüpfen,
Bist du gewandt,
Kann's nicht entschlüpfen.

Ist's denn so schwer,
Das zu erwarten?
Schau' um dich her:
Blühender Garten!

Ei, du verzagst?
Laß' es gewähren,
Bis du's erjagst,
Kannst du' entbehren.

Wird es auch dann
Wenig nur bringen;
Aber es kann
Süßestes singen.

(Lied per a dues veus i piano, Op. 79/16, Dresden, maig 1849)

Heinrich Heine

Schöne Wiege meiner Leiden

Schöne Wiege meiner Leiden,
Schönes Grabmal meiner Ruh',
Schöne Stadt, wir müssen scheiden, –
Lebe wohl! ruf' ich dir zu.

Lebe wohl, du heil'ge Schwelle,
Wo da wandelt Liebchen traut;
Lebe wohl! du heil'ge Stelle,
Wo ich zuerst geschaut.

Hätt' ich dich doch nie gesehen,
Schöne Herzenskönigin!
Nimmer wär' es dann geschehen,
Daß ich jetzt so elend bind.

Nie wollt' ich dein Herze rühren,
Liebe hab' ich nie erfleht;
Nur ein stilles Leben führen
Wollt' ich, wo dein Odem weht.

Doch du drängst mich selbst von hinnen,
Bittere Worte spricht mein Mund;
Wahnsinn wühlt in meinen Sinnen,
Und mein Herz ist krank und wund.

Si vols acostar-t'hi,
resultes burlat;
rient, en un moment,
se n'ha anat volant.

Tranquil! ja saltarà
a la teva mà;
si ets llest,
no se't pot escapar.

Tan difícil és
esperar una mica?
Contempla al teu voltant
el jardí florit!

Ai, et desanimes?
Deixa'l fer,
fins que l'atrapis,
te'n pots passar.

Pot ser que llavors
et porti poca cosa,
però també et pot portar
la més gran dolçor!

Bell bressol del meu dolor

Bell bressol del meu dolor,
bella tomba de la meva pau,
bella ciutat, ens hem de separar!
Et dic adéu!

Adéu-siau, sagrada llinda,
per la qual passeja confiada l'estimada!
Adéu-siau, sagrat indret
on et vaig veure per primera vegada!

Si no t'hagués vist mai,
bella reina del meu cor,
mai no hauria arribat
a estar tan afligit!

Mai vaig voler commoure el teu cor,
mai t'he implorat amor,
només volia viure, silenciós,
allà on et pogués sentir respirar.

Però tu m'empenys lluny d'ací
amb les amargues paraules de la teva boca,
la demència agita els meus sentits,
i el meu cor està malalt i ferit.

Und die Glieder matt und träge
Schlepp' ich fort am Wanderstab,
Bis mein müdes Haupt ich lege
Ferne in ein kühles Grab.

(Lied n. 5 del Liederkreis, op. 24, Leipzig, febrer 1840)

Nikolaus Lenau
Meine Rose

Dem holden Lenzgeschmeide,
Der Rose, meiner Freude,
Die schon gebeugt und blasser
Vom heißen Strahl der Sonnen,
Reich' ich den Becher Wasser
Aus tiefem Bronnen.

Du Rose meines Herzens!
Vom stillen Strahl des Schmerzens
Bis du gebeugt und blasser;
Ich möchte dir zu Füßen,
Wie dieser Blume Wasser,
Still meine Seele gießen!
Könnst' ich dann auch nicht sehen
Dich auferstehen.

Dem holden Lenzgeschmeide,
Der Rose, meiner Freude,
Die schon gebeugt und blasser
Vom heißen Strahl der Sonnen,
Reich' ich den Becher Wasser
Aus tiefem Bronnen.

(Lied, op. 90/2, Dresden, agost 1850)

Anònim
Die Schwalben

Es fliegen zwei Schwalben in's Nachbar sein Haus,
Sie fliegen bald hoch, bald nieder,
Auf's Jahr da kommen sie wieder
Und suchen ihr voriges Haus.

Sie gehen jetzt fort in's neue Land,
Und ziehen jetzt eilig hinüber;
Doch kommen sie wieder herüber,
Das ist einem Jeden bekannt.

Und kommen sie wieder zu uns zurück,
Der Bauer geht ihnen entgegen,
Sie bringen ihm vielmal den Segen,
Sie bringen ihm Wohlstand und Glück!

(Lied, op. 79/21, Kreischa, abril 1849)

(El poema figura en el recull "Des Knaben Wunderhorn" d'Achim i Brentano)

I els membres, dèbils i cansats.
M'allunyaré amb el meu bastó
fins que el meu cap esgotat
reposi en una freda tomba remota.

La meva rosa

Per al dolç joiell primaveral,
la rosa, la meva alegria,
que ja s'inclina pàl·lida
pels ardorosos raigs del sol,
omple la copa amb aigua
del profund rierol.

Rosa del meu cor!
T'inclines pàl·lida
pel silenciós raig del dolor;
voldria abocar als teus peus
la meva ànima callada,
com l'aigua en aquesta flor!
Però tampoc podria llavors
veure't reviure!

Per al dolç joiell primaveral,
la rosa, la meva alegria,
que ja s'inclina pàl·lida
pels ardorosos raigs del sol,
omple la copa amb aigua
del profund rierol.

Les orenetes

Volen dues orenetes a la casa veïna,
tan aviat volen altes com baixes.
Vénen cada any i quan tornen
busquen sempre llur casa anterior.

Ara se'n van a un nou país,
i volen ràpides cap allà.
Però tornaran cap aquí,
això tothom ho sap.

I quan tornin cap a nosaltres,
sortirà a rebre-les el pagès.
Li porten sempre moltes benediccions,
li porten benestar i felicitat!

TEXTOS

August Heinrich Hoffmann von Fallersleben
Frühlingslied

Schneeglöckchen klingen wieder,
Schneeglöckchen bringen nieder
Uns heit're Tag' und Lieder!
Wie läuten sie so schön
Im Thal und auf den Höh'n;
Der König, der König ziehet ein!
Der König ist erschienen,
Ihr sollt ihm treulich dienen
Mit heit'rem Blick und Mienen,
O laßt den König ein!

Er kommt vom Sterngefilde
Und führt in seinem Schilde
Die Güte nur und Milde.
Er trägt die Freud' und Lust
Als Stern an seiner Brust;
Ist gnädig, ist gnädig jedermann,
Den Herren und den Knechten,
Den Guten und den Schlechten,
Den Bösen und Gerechten,
Sieht alle Liebreich an.

Ihr aber fragt und wißt es,
Und wer's auch weiß, vergißt es,
Der König Frühling ist es.
Entgegen ihm mit Sang,
Mit Saitenspiel und Klang!
Der König, der König ziehet ein!
Der König ist erschienen,
Ihr sollt ihm treulich dienen,
Mit heit'rem Blick und Mienen,
O laßt den König ein!

(Lied per a dues veus, op. 79/19, Kreischa, maig 1849)

Friedrich Rückert
Widmung

Du meine Seele, du mein Herz,
Du meine Wonn', o du mein Schmerz,
Du meine Welt, in der ich lebe,
Mein Himmel du, darein ich schwebe,
O du mein Grab, in das hinab
Ich ewig meinen Kummer gab.

Du bist die Ruh, du bist der Frieden,
Du bist vom Himmel mir beschieden.
Daß du mich liebst, macht mich mir wert,
Dein Blick hat mich vor mir verklärt,
Du hebst mich liebend über mich,
Mein guter Geist, mein beßres Ich!

(Lied, op. 25/1, Leipzig, març 1840)

Cançó de primavera

Les campanules tornen a sonar,
les campanules anuncien amb cançons
dies més alegres!
Que belles que ressonen
en les valls i les muntanyes!
Criden la reina,
i la reina apareixerà.
L'heu de servir fidels,
amb alegres mirades,
oh, feu entrar la reina!

Arriba del país de les estrelles
i no porta en la seva ment
més que bellesa i dolçor.
Porta al pit com una estrella
l'alegria i el plaer,
és favorable a tothom,
als senyors i als servents,
als bons i als dolents,
als malvats i als justos,
a tots se'ls mira plena d'amor.

Però vosaltres pregunteu i ho sabeu,
i el que ho sabia ho ha oblidat,
és la reina Primavera!
Sortiu a rebre-la amb cançons,
amb música i tonades!
Crideu la reina,
i la reina apareixerà!
L'heu de servir fidels,
amb alegres mirades,
oh, feu entrar la reina!

Dedicatòria

Tu, ànima meva, cor meu,
el meu plaer, la meva pena,
el meu món, en el qual visc,
el meu cel, en el qual suro,
la meva tomba, on he enterrat
per sempre el meu dolor!

Tu ets els repòs, tu ets la pau,
tu m'has estat enviada pel cel.
El que tu m'estimis, em dona valor,
la teva mirada m'ha glorificat davant meu.
El teu amor m'enalteix a mi mateix,
el meu bon esperit, el meu millor jo!

Joseph von Eichendorff

Zwielicht

Dämmerung will die Flügel spreiten,
Schaurig rühren sich die Bäume,
Wolken ziehn wie schwere Träume –
Was will dieses Graun bedeuten?

Hast ein Reh du lieb vor andern,
Laß es nicht alleine grasen,
Jäger ziehn im Wald und blasen,
Stimmen hin und wieder wandern.

Hast du einen Freund hienieden,
Trau ihm nicht zu dieser Stunde,
Freundlich wohl mit Aug und Munde,
Sinnst er Krieg im tückischen Frieden.

Was heut müde gehet unter,
Hebst sich morgen neugeboren.
Manches bleibt in Nacht verloren –
Hüte dich, bleib wach und munter!

(Lied n. 10 del Liederkreis op. 39, Leipzig, maig de 1840)

Anònim

Wenn ich ein Vöglein wär

Wenn ich ein Vöglein wär,
Und auch zwei Flüglein hätt,
Flög ich zu dir;
Weil's aber nicht kein sein,
Bleib ich allhier.

Bin ich gleich weit von dir,
Bin ich doch im Schlaf bei dir
Und red mit dir;
Wenn ich erwachen tu,
Bin ich allein.

Es vergeht keine Stund in der Nacht,
Da mein Herze nicht erwacht,
Und an dich gedenkt,
Daß du mir viel tausendmal
Dein Herze geschenkt.

(Lied per a dues veus i piano, op. 43/1, Leipzig, octubre 1840)
(El poema figura en el recull "Des Knaben Wunderhorn" d'Achim i Brentano)

Mitja llum

El capvespre estén les seves ales,
els arbres s'agiten lúgubrement,
passen els núvols com uns malsons...
què vol dir aquesta angoixa?

Si estimes un cérvol més que als altres,
no el deixis pasturar tot sol.
Arriben caçadors plegats al bosc
tocant els seus corns i després se'n van.

Si tens un amic en aquest món,
no hi confiïs en aquest moment.
Malgrat els ulls i les paraules amicals,
en la pau insidiosa pensa en la guerra.

El que avui desapareix cansat,
s'aixecarà demà renovat.
Però molt es perd en la nit...
Preserva't, i vetlla ben despert!

Si jo fos un ocelllet

Si jo fos un ocelllet
i tingués dues ales,
volaria cap a tu!
Però com que no puc ser-ho,
restaré ací.

Ara sóc lluny de tu,
però estic amb tu quan dormo
i parlo amb tu.
Quan em desperto,
estic tot sol.

No passa cap hora de la nit
que el meu cor no vetlli
i pensi en tu,
en quants de milers de vegades
m'has ofert el teu cor.

TEXTOS

August Mahlmann

Herbstlied

Das Laub fällt von den Bäumen,
Das zarte Sommerlaub.
Das Leben mit seinem Träumen
Zerfällt in Asch' und Staub.

Die Vöglein im Walde sangen,
Wie schweigt der Wald jetzt still!
Die Lieb' ist fortgegangen,
Kein Vöglein singen will.

Die Liebe kehrt wohl wieder,
Im lieben künft' gem Jahr,
Und alles kehrt dann wieder,
Was jetzt verklungen war.

Du Winter sei willkommen,
Dein Kleid ist rein und neu,
Er hat den Schmuck genommen,
Den Schmuck bewahrt er treu!

(Lied per a dues veus femenines, amb piano, op. 43/2, Leipzig, octubre 1840)

Cançó de tardor

Les fulles cauen dels arbres,
les delicades fulles de l'estiu.
La vida amb els seus somnis
es desfà en cendres i pols.

Cantaven els ocellets en el bosc,
ara és silenciós i tranquil.
Se n'ha anat l'amor,
i cap ocellet no vol cantar.

L'amor tornarà un altre cop
en l'estimat any vinent,
i llavors tornarà tot
el que ara s'ha extingit.

Sigues benvingut, hivern,
el teu vestit és pur i nou.
Ell ha pres l'embelliment,
i el conservarà fidel.

FELIX MENDELSSOHN (1810 - 1856)

Heine, Heinrich

Ich wollt', meine Lieb' ergösse

Ich wollt', meine Lieb' ergösse
Sich all in ein einzig Wort,
Das geb ich den luft'gen Winden,
Die trügen es lustig fort.

Sie tragen zu dir, Geliebte,
Das lieb-erfüllte Wort;
Du hörst es zu jeder Stunde,
Du hörst es an jedem Ort.

Und hast du zum nächtlichen Schlummer
Geschlossen die Augen kaum,
So wird mein Bild dich verfolgen
Bis in den tiefsten Traum.

(Duet op. 63/1, 1836)

Voldria que el meu amor vessés

Voldria que el meu amor es vessés
tot ell en una sola paraula,
que donaria als vents lleugers
perquè se l'emportessin alegrement.

Te la portarien a tu, estimada,
aquesta paraula plena d'amor;
la sentiries a tothora,
la sentiries a tot arreu.

I a penes haguessis tancat els ulls
per al son nocturn,
la meva imatge et perseguiria
fins al somni més profund.

August Heinrich Hoffmann von Fallersleben

Abschiedslied der Zugvögel

Wie war so schön doch Wald und Feld!
Wie ist so traurig jetzt die Welt!
Hin ist die schöne Sommerzeit,
Und nach der Freude kam das Leid.

Cançó de comiat dels ocells de pas

Que bonics eren el bosc i el camp!
I que trist és ara el món!
S'ha acabat el bell temps estival,
i després de la joia arribà la pena.

Wir wußten nichts von Ungemach,
Wir saßen unterm Laubeddach,
Vernügt und froh beim Sonnenschein,
Und sangen in die Welt hinein.

Wir armen Vöglein trauern sehr:
Wir haben keine Heimat mehr,
Wir müssen jetzt von hinnen fliehn
Und in die weite Fremde ziehn.

(Duet op. 63/2, 1844)

Heinrich Heine

Gruß

Leise zieht durch mein Gemüth
Liebliches Geläute;
Klinge, kleines Frühlingslied,
Kling' hinaus in's Weite.

Zieh' hinaus bis an das Haus,
Wo die Veilchen sprießen;
Wenn du eine Rose schauts,
Sag', ich lass' sie grüßen.

(Lied, op. 19/5, 1832)

Johann Ludwig Uhland

Reiselied

Ich reit' ins finstre Land hinein,
Nicht Mond, nicht Sterne geben Schein,
Die wilden Winde tosen.
Oft hab ich diesen Weg gemacht,
Wenn milder Sonnenschein gelacht
Und lauer Lüfte Kosen.

(Lied, op. 19/5, 1832)

Ludwig Heinrich Christoph Hölty

And'res Maienlied (Hexenlied)

Die Schwalbe fliegt,
Der Frühling siegt
Und spendet uns Blumen zum Kranze;
Bald huschen wir
Leis' aus der Tür
Und fliegen zum prächtigen Tanze.

Ein schwarzer Bock,
Ein Besenstock,
Die Ofengabel, der Wocken
Reißt uns geschwind,
Wie Blitz und Wind,
Durch sausende Lüfte zum Brocken!

No coneixíem la fatiga,
sèiem sota el sostre de fullatge,
feliços i contents a la llum del sol,
i cantàvem al món.

Nosaltres, pobres ocellets, estem de dol:
ja no tenim més pàtria,
hem de sortir volant d'aquí,
i anar cap a l'ampli món.

Salutació

Llisqueu suaument per la meva ànima,
Lisons estimats!
Sona, petita cançó de primavera,
ressona cap a la llunyania!

Llisca fins a la casa
on floreixen les violetes;
i quan vegis una rosa,
digues-li que la saludo.

Cançó de viatge

Cavalco pel fosc país,
ni la lluna ni les estrelles m'il·luminen,
bramulen els vents salvatges.
Havia fet sovint aquest camí,
quan em somreia una dolça llum del sol
i m'acaronaven brises suaus.

Altra cançó de maig (Cançó de bruixes)

Vola l'oreneta,
triomfa la primavera,
i ens regala flors per a garlandes;
aviat ens esmunyim
suaument per la porta
i volem cap a les esplèndides danses.

Un cabró negre,
el pal d'una escombra,
una fuga de fogó,
ens arrossega veloç,
com el llamp i el vent,
pels aires xiuxieujants!

TEXTOS

Um Beelzebub
Tanz unser Trupp
Und küßt ihm die kralligen Hände!
Ein Geisterschwarm
Faßt uns beim Arm
Und swchinget im Tanzen die Brände!

Und Beelzebub
Verheißt dem Trupp
Der Tanzenden Gaben auf Gaben:
Sie sollen schön
In Seide geh'n
Und Töpfe voll Goldes sich graben.

Ein Feuerdrach'
Umflieget das Dach
Und bringet uns Butter und Eier.
Die Nachbarn dann seh'n
Die Funken weh'n,
Und schlagen ein Kreuz vor dem Feuer.

Die Schwalbe fliegt,
Der Frühling siegt,
Die Blumen erblühen zum Kranze.
Bald huschen wir
Leis' aus der Tur
Juchheissa zum prächtigen Tanze.

(Lied, op. 8/8, 1828)

Carl Klingemann

Herbstlied

Ach, wie so bald verhallet der Reigen,
Wandelt sich Frühling in Winterzeit!
Ach, wie so bald in trauerndes Schweigen
Wandelt sich alle der Fröhlichkeit!

Bald sind die letzten Klänge verflogen!
Bald sind die letzten Sänger gezogen!
Bald ist das letzte Grün dahin!
Alle sie wollen heimwärts ziehn!

Ach, wie so bald verhallet der Reigen,
Wadelt sich Lust in sehnedes Leid.

Wart ihr ein Traum, ihr Liebesgedanken?
Süß wie der Lenz und schnell verweht?
Eines, nur eines will nimmer wanken:
Es ist das Sehnen, das nimmer vergeht.

Ach, wie so bald verhallet der Reigen,
Ach, wie so bald in trauerndes Schweigen
Wandelt sich alle der Fröhlichkeit!

(Lied, op. 19/5, 1832)

Al voltant de Belcebú,
dansa la nostra colla
i li besa les seves mans urpades!
Una turba fantasmal
ens agafa pel braç
i agita les flames tot ballant!

I Belcebú
promet als dansaires
regals i més regals:
aniran bellament
embolicats en seda,
i enterrats en marmites plenes d'or.

Un dragó de foc
voleteja pel sostre
i ens porta mantega i ous.
Després els veïns veuen
com creixen les flames,
i posen una creu davant del foc.

Vola l'oreneta,
trionfa la primavera,
floreixen les flors per a les garlandes.
Aviat ens esmunyim
suaument per la porta,
i ens alegrem amb esplèndides danses.

Cançó de tardor

Ai, que aviat s'apaguen les rotllanes,
i la primavera es converteix en hivern!
Ai, que aviat es converteixen les alegries
en un dolorós silenci!

Aviat s'han esvaït els últims sons!
Aviat se n'han anat els últims cantaires!
Aviat s'ha perdut l'últim verd!
Han tornat tots a casa seva!

Ai, que aviat s'apaguen les rotllanes,
i el plaer es converteix en llangorós dolor.

Fóreu un somni, pensaments amorosos?
Dolços com la primavera i aviat esvaïts?
Un, només un no desapareixerà mai,
és l'enyorança, que mai no es marceix.

Ai, que aviat s'apaguen les rotllanes,
ai, que aviat es converteixen les alegries
en un dolorós silenci!

Ferdinand Freiligrath (Traducció d'un poema de Robert Burns)

Volkslied

O sah ich auf der Heide fort,
Im Sturm dich, im Sturme dich!
Mit meinem Mantel vor dem Sturm
Beschütz ich dich, beschütz ich dich!

Und kommt mit seinem Sturme je
Dir Unglück nah, dir Unglück nah,
Dann wär dies Herz dein Zufluchtsort,
Gern teilt ich's ja, gern teilt ich's ja.

O wär ich in der Wüste, die
So braun und dürr, so braun und dürr,
Zum Paradiese würde sie,
Wärst du bei mir, wärst du bei mir.

Und wär ein König ich, und wär
Die Erde mein, die Erde mein,
Du wärst in meiner Krone doch
Der schönste Stein, der schönste Stein!

(Lied per a dos sopranos i piano, op. 63/5, 1844)

August Heinrich Hoffmann von Fallersleben

Maiglöckchen und die Blümelein

Maiglöckchen läutet in dem Tal,
Das klingt so hell und fein;
So kommt zum Reigen allzumal,
Ihr lieben Blümelein!

Die Blümchen, blau und gelb und weiß
Sie kommen all herbei,
Vergißmeinnicht und Ehrenpreis
Und Veilchen sind dabei.

Maiglöckchen spielt zum Tanz im Nu
Und alle tanzen dann;
Der Mond sieht ihnen freundlich zu,
Hat seine Freude dran.

Den Junker Reif verdroß das sehr,
Er kommt ins Tal hinein;
Maiglöckchen spielt zum Tanz nicht mehr,
Fort sind die Blümelein.

Doch kaum der Reif das Tal verläßt,
Da rufet wieder schnell
Maiglöckchen zu den Frühlingsfest
Und läutet doppelt hell.

Nun hält' s auch mich nicht mehr zu Haus,
Maiglöckchen ruft auch mich;
Die Blumen gehn zum Tanz hinaus,
Zum Tanze geh auch ich!

(Duet op. 63/6, 1844)

Cançó popular

Oh, si et veies en la prada avançant
en la tempesta, en la tempesta,
amb el meu mantell de la tempesta
et protegiria, et protegiria.

I si amb la tempesta t'arribés
la desgràcia, la desgràcia,
aquest cor seria el lloc de refugi
que de bon grat compartiria.

Oh, si fos en el desert,
tan terrós i sec, tan terrós i sec,
es convertiria en paradís
si fossis amb mi, si fossis amb mi.

I so fos un rei, i fos
la terra meva, la terra meva,
tu series de la meva corona
la pedra més bella, la pedra més bella.

El lliri de maig i les floretes

El lliri de maig repica en la vall,
i sona molt clar i bell;
veniu, doncs, totes al cercle,
floretes estimades!

Les floretes, blaves, grogues i blanques,
arriben totes allà;
miosotis, veròniques
i violetes també hi són.

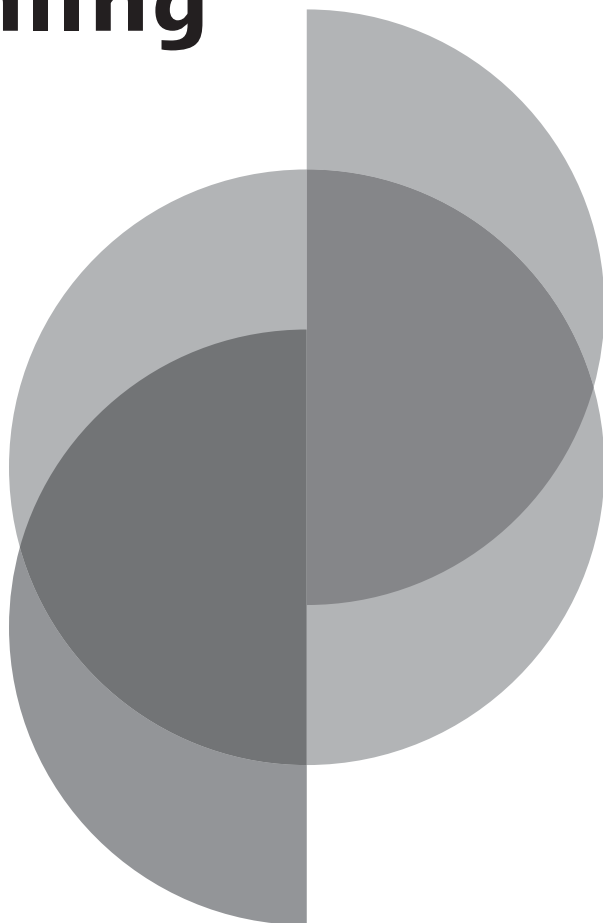
En un no-res el lliri de maig comença a ballar
i llavors totes dansen,
la lluna les contempla complaent
i també se'n alegra.

Enutgen molt al gebre,
quan arriba a la vall;
el lliri de maig ja no ball més.
les floretes han marxat.

Però així que el gebre abandona la vall,
torna a convocar ràpidament
el lliri de maig a la festa primaveral
i repica doblement clar.

Ara ja res no em reté a casa,
el lliri de maig em crida també a mi,
les flores surten enfora a ballar,
i a ballar vaig jo també!

25.03. – 29.04.17
internationales
musikfestival
heidelberger
frühling

El programa es publicará a l'octubre. Reserveu-lo ara a www.heidelberger-fruehling.de i el rebreu de franc a casa vostra.

HUGO WOLF (1860 - 1903)**Italienisches Liederbuch**

(Traducció alemanya de Paul Heyse)

22.

Ein Ständchen Euch zu bringen kam ich her,
Wenn es dem Herrn vom Haus nicht ungelegen.
Ihr habt ein schönes Töchterlein. Es wär
Wohl gut, sie nicht zu streng im Haus zu hegen.

Und liegt sie schon im Bett, so bitt ich sehr,
Tut es zu wissen ihr von meinetwegen,
Daß ihr Getreuer hier vorbeigekommen,
Der Tag und Nacht sie in den Sinn genommen.

Und daß am Tag, der vierundzwanzig zählt,
Sie fünfundzwanzig Stunden lang mir fehlt.

(Lied, desembre 1891)

20.

Mein Liebster singt am Haus im Mondenschein,
Und ich muß lauschend hier im Bette liegen.
Weg von der Mutter wend ich mich und weine,
Blut sind die Tränen, die mir nicht versiegen.

Den breiten Strom am Bett hab ich geweint,
Weiß nicht vor Tränen, ob der Morgen scheint.
Den breiten Strom am Bett weint ich vor Sehnen;
Blind haben mich gemacht die blutgen Tränen.

(Lied, desembre 1891)

23.

Was für ein Lied soll dir gesungen werden,
Das deiner würdig sei? Wo find ich's nur?
Am liebsten grub ich es tief aus der Erden,
Gesungen noch von keiner Kreatur.
Ein Lied, das weder Mann noch Weib bis heute
Hört oder sang, selbst nicht die ältesten Leute.

(Lied, abril 1896)

11.

Wie lange schon war immer mein Verlangen:
Ach, wäre doch ein Musikus mir gut!
Nun ließ der Herr mich meinen Wunsch erlangen
Und schickt mir einen, ganz wie Milch und Blut.
Da kommt er eben her mit sanften Miene,
Und senkt den Kopf und spielt die Violine.

(Lied, desembre 1891)

18.

Heb auf dein blondes Haupt und schlafe nicht,
Und laß dich ja vom Schlummer nicht betören.
Ich sage dir vier Worte von Gewicht,
Von denen darfst du keines überhören.

Cançoner italià

22.

He vingut a cantar-vos una serenata,
si no li molesta al senyor de la casa.
Teniu una bella filleta. Estaria molt bé
de no recloure-la massa severament a casa.

I si ja és al llit, us agrairé molt
que li feu saber de part meva
que ha passat per aquí el seu amor fidel,
que de nit i de dia pensa en ella.

I que en les vint-i-quatre hores del dia
l'enyora durant vint-i-cinc hores.

20.

El meu estimat canta davant la casa al clar de lluna,
i jo m'haig de quedar al llit escoltant.
Em tomo d'esquena a la mare i ploro
llàgrimes de sang, que no s'acaben.

L'ampli riu del costat del llit l'he plorat jo,
i amb tantes llàgrimes no sé si lluu el matí.
L'ampli riu l'he plorat per enyorament,
les llàgrimes de sang m'han deixat cega.

23.

Quina cançó s'haurà d'entonar
que sigui digna de tu? On la trobaré?
M'agradaria desenterrar-la del fons de la terra,
no cantada encara per cap criatura.
Una cançó, que cap home ni cap dona,
ni els més ancians l'hagin sentit o entonat mai.

11.

Fa molt de temps que tenia un gran anhel:
ah, que un dia m'estimés un músic!
Ara el Senyor fa que es compleixi el meu desig,
i me n'ha enviat un, que sembla un querubí.
Ara ve amb la seva dolça aparença
inclina el cap i toca el violí.

18.

Aixeca el teu cap rossenc i no dormis,
no et deixis dominar per la son.
Et diré quatre coses importants
i no te n'has de perdre cap.

TEXTOS

Das erste: daß um dich mein Herze bricht,
Das zweite: dir nur will ich angehören,
Das dritte: daß ich dir mein Heil befehle,
Das letzte: dich allein liebt meine Seele.

(Lied, desembre 1891)

10.
Du denkst mit einem Fädchen mich zu fangen,
Mit einem Blick schon mich verliebt zu machen?
Ich fing schon andre, die sich höher schwangen;
Du darfst mich ja nicht traun, siehst du mich lachen.
Schon andre fing ich, glaub es sicherlich.
Ich bin verliebt, doch eben nicht in dich.

(Lied, desembre 1891)

14.
Geselle, wolln wir uns in Kutten hüllen,
Die Welt denn lassen, dan sie mag ergötzen?
Dann pochen wir an Tür um Tür im stillen:
"Geb einem armen Mönch um Jesu willen."

– O lieber Pater, du mußt später kommen,
Wenn aus dem Ofen wir das Brot genommen.
O lieber Pater, komm nur später wieder,
Ein Töchterlein von mir liegt krank darnieder.

– Und sie ist krank, so laßt mich zu ihr gehen,
Daß sie nicht etwas sterbe unversehen.
Und ist sie krank, so laß t mich nach ihr schauen,
Daß sie mir ihre Beichte mag vertrauen.

Schließt Tür und Fenster, daß uns keiner störe,
Wenn ich des armen Kindes Beichte höre!

(Lied, desembre 1891)

45.
Verschling der Abgrund meines Liebsten Hütte,
An ihrer Stelle schäum ein See zur Stunde.
Bleikugeln soll der Himmel drüber schütten,
Und eine Schlange hause dort im Grunde.

Drin hause eine Schlange giftger Art,
Die ihn vergifte, der mir untreu ward.
Drin hause eine Schlange, giftgeschwollen,
Und bring ihm Tod, der mich verraten wollen!

(Lied, abril 1896)

44.
O wüßtest du, wie viel ich deinetwegen,
Du falsche Renegatin, litt zur Nacht,
Indes du ihm verschloßnen Haus gelegest
Und ich die Zeit im Freien zugebracht.

Als Rosenwasser diente mir der Regen,
Der Blitz hat Liebesbotschaft mir gebracht;
Ich habe Würfel mit dem Sturm gespielt,
Als unter deinem Dach ich Wache hielt.

La primera: que el meu cor es desà per tu;
la segona: que només a tu vull pertànyer;
la tercera: que t'encomano la meva salvació;
la darrera: que només a tu estima el meu cor.

10.
Penses lligar-me amb un filet
i enamorar-me amb una sola mirada?
N'he atrapat d'altres de més encimbellades.
No t'has de fiar de mi quan em vegis riure.
Ja n'he atrapat d'altres, creu-me.
Estic enamorat, però no precisament de tu.

14.
Company, per què no vestim la cogulla
i deixem el món per al qui el pugui fruit?
Trucarem llavors tranquil·lament de porta en porta:
"Una almoina per a un pobre frare, per l'amor de Crist!"

– Oh, pare estimat, torna més tard,
quan hagi tret el pa del forn.
Oh, pare estimat, torna a venir després,
tinc una filleta que està malalta.

– Si està malalta, deixeu-me anar-la a veure,
no sigui que es mori sense els Sacraments.
Si està malalta, deixeu-me visitar-la,
que em pugui confiar la seva confessió.

Tanqueu portes i finestres, que ningú no ens molesti
mentre sento els pecats de la pobra nena.

45.
Que l'abisme s'empassi la cabana del meu estimat,
i que al seu lloc escumegi el mar.
Que caiguin del cel bales de plom,
i que visqui una serpent, allà al fons!

Que hi visqui una serpent verinosa,
que emmetzini el que m'ha estat infidel!
Que hi visqui una serpent plena de verí,
que porti la mort al qui m'ha volgut traïr!

44.
O si sabessis, falsa renegada,
com he sofert aquesta nit per culpa teva,
mentre tu dormies tancada a casa teva,
i jo passava el temps a l'aire lliure!

La pluja m'ha servit aigua de roses,
els llamps m'han portat missatges d'amor,
i he jugat a daus amb la tempesta
mentre vetllava sota la teva teulada.

Mein Bett war unter deinem Dach bereitet,
Der Himmel lag als Decke drauf gebreitet,
Die Schwelle deiner Tür, das was mein Kissen—
Ich Armster, ach, was hab ich austehn müssen!

(Lied, abril 1896)

43.
Schweig einmal still, duh garst'ger Schwätzer dort!
Zum Ekel ist mir dein verwünschtes Singen.
Und triebst du es bis morgen früh so fort,
Doch würde dir kein schmuckes Lied gelingen,
Schweig einmal still und lege dich aufs Ohr!
Das Ständchen eines Esels zög ich vor.

(Lied, abril 1896)

7.
Der Mond hat eine schwere Klage erhoben
Und vor dem Herrn die Sache kund gemacht;
Er wolle nicht mehr stehn am Himmel droben,
Du habest ihn um seinen Glanz gebracht.

Als er zuletzt das Sternenheer gezählt,
Da hab es an der vollen Zahl gefehlt;
Zwei von den schönsten habest du entwendet,
Die beiden Augen dort, die mich verblendet.

(Lied, novembre 1890)

12.
Nein, junger Herr, so treibt man's nicht, fürwahr;
Man sorgt dafür, sich schicklich zu betragen.
Für alltags bin ich gut genug, nicht wahr?
Doch Beßre suchts du dir an Feiertagen.
Nein, junger Herr, wirst du so weiter sündigen,
Wird dir den Dienst dein Alltagsliebchen künd'gen.

(Lied, desembre 1891)

30.
Laß sie nur gehn, die so die Stolze spielt,
Das Wunderkräutlein aus dem Blumenfeld.
Man sieht, wohin ihr blankes Auge zielt,
Da Tag um Tag ein anderer ihr gefällt.

Sie treibt es grade wie Toscanas Fluß,
Dem jedes Berggewässer folgen muß.
Sie treibt es wie der Arno, will mir schienen:
Bald hat sie viel Bewerber, bald nicht eine.

(Lied, març 1896)

46.
Ich hab in Penna einen Liebsten wohnen,
In der Maremmenebene einen andern,
Einen im schönen Hafen von Ancona,
Zum vierten muß ich nach Viterbo wandern;

Ein anderer wohnt in Casentino dort,
Der nächst lebt mit mir am selben Ort,

Sota la teva teulada m'he preparat el llit,
el cel s'estenia al damunt com una manta,
i la llinda de la teva porta era el meu coixí...
Pobre de mi, el que he hagut de sofrir!

43.
Calla d'una vegada, xerraire abominable!
Em fastiguegen els teus condemnats cants!
I encara que continuís fins a la matinada,
no assolirás de cantar una cançó agradable.
Calla d'una vegada, i ves-te'n a dormir!
Prefereixo la serenata d'un ase!

7.
La lluna ha presentat una greu queixa,
i ha portat l'assumpte fins al Senyor;
no volia estar més allà dalt, al cel,
perquè havies apagat el seu fulgor.

L'última vegada que havia comptat les estrelles,
n'hi havien faltat en el nombre total:
n'havies robat dues de les més belles,
aquest dos ulls que m'enlluernen.

12.
No, jove senyor, veritablement, això no es fa;
hom ha de procurar comportar-se decentment.
Per a cada dia ja soc prou bona, no és veritat?
Però per als dies de festa en cerques una de millor
No, jove senyor, si continues pecant
dimitirà dels seus serveis el teu amor de cada dia.

30.
Deixa que se'n vagi, la que juga tan ufana,
l'herbeta miraculosa del camp florit.
Es veu cap on miren els seus ulls radiants,
cada dia és un altre el que li agrada.

És igual que el riu de la Toscana,
al qual han d'afluir tots els rierols de la muntanya.
Em sembla que és igual que l'Arno:
tan aviat té molts pretendents, com no en té cap.

46.
A Penna hi viu un amant,
en la plana dels aiguamolls hi viu un altre,
un en el bell port d'Ancona,
per al quart he d'anar a Viterbo.

Un altre viu a Casentino,
el següent viu amb mi al mateix lloc,

TEXTOS

Und wieder einen hab ich in Magione,
Vier in La Fratta, zehn in Castiglione.

(Lied, abril 1896)

33.
Sterb ich, so hüllt in Blumen meine Glieder:
Ich wünsche nicht, daß ihr ein Grab mir grabt.
Gegenüber jeden Mauern legt mich nieder,
Wo ihr so manchmal mich gesehen habt.

Dort legt mich hin, in Regen oder Wind;
Gern sterb' ich, ist's um dich, geliebtes Kind.
Dort legt mich hin in Sonnenschein und Regen;
Ich sterbe lieblich, sterb ich deinewegen.

((Lied, abril 1896)

8.
Nun laß uns Frieden schließen, liebstes Leben,
Zu lang ist's schon, daß wir in Fehde liegen.
Wenn du nicht willst, will ich mich dir ergeben;
Wie könnten wir uns auf den Tod bekriegen?

Es schließen Frieden Könige und Fürsten,
Und sollten Liebende nicht darnach dürsten?
Es schließen Frieden Fürsten und Soldaten,
Und sollt es zwei Verliebten wohl mißbraten?

Meinst du, daß, was so großen Herrn gelingt,
Ein Paar zufriedner Herzen nicht vollbringst?

(Lied, novembre 1890)

17.
Und willst du deine Liebsten sterben sehen,
So trage nicht dein Haar gelockt, du Holde.
Laß von den Schultern frei sie niederwehen;
Wie Fäden sehn sie aus von purem Golde.

Wie goldne Fäden, die der Wind bewegt –
Schön sind die Haare, schön ist, die sie trägt!
Goldfäden, Seidenfäden ungezählt –
Schön sind die Haare, schön ist, die sie strahlt!

(Lied, desembre 1891)

36.
Wenn du, mein Liebster, steigst zum Himmel auf,
Trag ich mein Herz dir in der Hand entgegen.
So liebevoll umarmst du mich darauf,
Dann wolln wir uns dem Herrn zu Füßen legen.

Und seht die Herrgott unsre Liebesschmerzen,
Macht er ein Herz aus zwei verliebten Herzen,
Zu einem Herzen fügt er zwei zusammen,
Im Paradies, umglänzt vom Himmelsflammen.

(Lied, abril 1896)

i encara en tinc un altre a Magione,
quatre a La Fratta, i deu a Castiglione.

33.
Quan em mori, cobriu amb flors el meu cos,
no desitjo que em caveu una tomba.
Deixeu-me al costat d'aquell mur
on m'heu vist tantes vegades.

Deixeu-me allà, ploqui o faci vent;
moro content si és per tu, criatura estimada.
Deixeu-me allà, amb sol o amb pluja,
moro feliç, si moro per tu.

8.
Fem ara les paus, estimada vida,
ja fa massa temps que estem en guerra!
Si tu no vols, em rendiré jo a tu;
com podriem combatre'ns fins a la mort?

Fan les paus els reis i els prínceps,
i no ho han de desitjar els amants?
Fan les paus els nobles i els soldats,
i han de fracassar dos enamorats?

Creus que el que aconsegueixen tan grans senyors
no ho aconseguiran dos cors feliços?

17.
Si vols veure morir l'estimat,
no portis, encisadora, els cabells rutilants!
Deixa'ls onejar lliurement damunt l'espallla,
semblen brins d'or pur.

Brins daurats que mou el vent...
Són bells els cabells, i bella és la que els porta!
Incomptables brins d'or i de seda...
Són bells els cabells, i bella és la que els pentina!

36.
Estimat, quan pugis al cel,
et rebré amb el cor a la mà.
Llavors m'abraçaràs amorosament
i ens prosternarem als peus del Senyor.

I quan vegi Déu les nostres penes amoroses,
farà un sol cor de dos cors enamorats;
els dos cors fondrà en un de sol,
il·luminat per les flames celestials del paradís.

Traduccions: Manuel Capdevila i Font

JULIANE BANSE, soprano

El seu debut a l'escenari als vint anys fent de Pamina a la producció de Harry Kupfer de *Die Zauberflöte* a la Komische Oper Berlin i l'estrena, deu anys més tard, de l'òpera *Schneewittchen* de Heinz Holliger a Zúric són els principals exemples de l'excel·lent versatilitat artística de Juliane Banse, amb un repertori operístic que inclou també títols com *Le nozze di Figaro* (Comtessa), *Genoveva*, *Eugeni Oneguín* (Tatiana), *Don Giovanni* (Donna Elvira), *Arabella* (Arabella i Zdenka, paper amb el qual va debutar l'any passat al Met) o *La clemenza di Tito* (Vitellia). Entre els seus propers compromisos hi ha també concerts i recitals de lied que la portaran a

Pilsen, Budapest, Belgrad, Bruges, Lovaina, Colònia o la Schubertiade Schwarzenberg. Dels seus enregistraments destaquen el disc d'àries *Per amore*, amb la Deutsche Radio Philharmonie dirigida per Christoph Poppen, el de *lieder Tief in der Nacht*, amb l'acompanyament d'Aleksandar Mazdar o la pel·lícula *Hunter's Bride/Der Freischütz* amb direcció musical de Daniel Harding.

ADRIAN ERÖD, baríton

Des del seu debut el 2001 a l'Òpera de Viena com a Mercutio (*Roméo et Juliette*), ha interpretat entre d'altres els papers de Guglielmo (*Così fan tutte*), Comte d'Almaviva (*Le nozze di Figaro*) o Albert (*Werther*). Va estrenar el paper de Jason, escrit per a ell, a *Medea* d'Aribert Reimann, així com el de Shylock a *El mercader de Venècia* d'André Txaikovski. Arran del seu èxit com a Beckmesser (*Meistersinger von Nürnberg*) sota la direcció de Christian Thielemann va ser convidat a cantar el mateix paper al Festival de Bayreuth el 2009. El 2014 va debutar al Festival de Salzburg cantant el paper de Faninal (*Der Rosenkavalier*). En paral·lel a la seva carrera com a

cantant d'òpera ha desenvolupat una carrera com a cantant d'oratori i lied, cantant la *Matthäus - Passion* amb Nikolaus Harnoncourt, *Ein deutsches Requiem* amb Helmut Rilling o Elias amb Marek Janowski. Recentment ha enregistrat *Winterreise* amb segell Gramola.

Avui debuta a la Schubertiada a Vilabertran.

WOLFRAM RIEGER, piano

Va estudiar a la *Hochschule für Musik* a Munic amb Erik Werba i Helmut Deutsch i va assistir a diverses classes magistrals amb Elisabeth Schwarzkopf i Dietrich Fischer-Dieskau. Va començar a ensenyar a la *Hochschule* de Munic el 1991 quan encara era estudiant; el 1998 es va convertir en professor de la *Hochschule für Musik "Hanns Eisler"* de Berlín i celebra regularment classes magistrals a Europa i el Japó. És convidat regularment a importants centres de música i festivals de tot el món, com ara les Schubertiades de Feldkirch i Vilabertran, el Concertgebouw d'Amsterdam, el Wigmore Hall de Londres i el Konzerthaus i el Musikverein

de Viena. Ha acompanyat, entre d'altres, a Brigitte Fassbaender, Barbara Bonney, Juliane Banse, Michelle Breedt, Thomas Hampson, Dietrich Fischer-Dieskau, Matthias Goerne i Thomas Quasthoff.

SCHUBERTÍADA VILABERTRAN 2016

www.schubertiadavilabertran.cat

ORGANITZEN

AMB EL SUPORT DE

AMB LA COL-LABORACIÓ I PATROCINI DE

AMB LA COL-LABORACIÓ DE

PARTNERS INTERNACIONALS

